

## DAGENS NAMN

IRÉNE LIPPOLD:

### Mats Svegfors

**D**en som studerat i Lund får en god start i livet. Här bland traditioner och historiska miljöer, bland genier och dårar, bland medelmåttor och intellektuella, just här i den egenartade lundensiska glädjeyran har mången framgångsrik väg byggts för resten av ett liv.

Det var hit Bredarydsgossen Mats Svegfors begav sig för att studera. Och så blev han studentkårens ordförande. Mats representerade det "opolitiska" partiet FRIS, Fria studenter, (för den oinvidige kan konstateras att FRIS likväl var ett klart borgerligt parti). Vänstervågorna gick ännu väldigt höga detta år, 1971. Direkt efter ordförande Svegfors' avgång tog det vänstra studentpartiet makten, en händelse som alla dagens, och dåtidens studenter ryser vid tanken av, och minns som "vänsterns hundra dagar". Därefter blev det tämligen normalt i Lund igen, dvs så "normalt" det nu kan bli i denna lilla världsmetropol.

Mats Svegfors ansågs klyftig redan då.

– Den mest begåvade studentkårsordföranden på högersidan, minns Jan Mårtensson, redaktör för världsmetropolens enda egentliga dagstidning, och studentkårens ständige beskyddare och bevakare. Jan Mårtensson, som funnits i studentvärlden sedan tidernas begynnelse, nästan, minns Mats Svegfors klart.

– Det var lätt att säga redan då att han skulle göra karriär, men det var inte självklart att han skulle gå den journalistiska vägen.

Och så börjar Jan Mårtenssons tankar försvinna bakåt i tiden. Till de utmärkta inslag Mats Svegfors skrev i studenternas egen sanningssägande avisa, Lundsgård. Mats tillhörde inte redaktionen, och hans

inlägg var pennfäktningar mot politiska motståndare med dräpande formuleringar.

– Han skrev bra redan då, konstaterar redaktören Mårtensson.

Dock har kandidaten Svegfors inte lämnat vare sig ungdomssynder eller andra anekdoter för omvärlden att dra upp ur dyngan så här knappt 20 år senare. Vilket förmodligen måste vara unikt för Mats Svegfors, eftersom Lund på något sätt antingen ser till att den mest skötsamme någon gång faller i frestarens garn, eller, när inte detta lyckas, *skapar* några smaskiga detaljer.

Mats Svegfors for till Sveriges andra metropol, huvudstaden. Kontoret vid fagra Lundagård, parken med fontänen och de evigt blommande magnolierna vid Akademiska Föreningen, byttes mot stendjungeln och en annan viktig arbetsplats; Ekonomidepartementet. Chef var ingen mindre än ekonomiministern Gösta Bohman. Ynglingen Svegfors hade blivit fem år äldre, 28.

31 år gammal blev Mats Svegfors så chef över eget revir; Utredningsbyrån för Samhällsfrågor, som sedermera lämnade arbetsuppgifter över till MAS, som i sin tur skickade en del vidare till Timbro Idé. Fast då hade Mats redan för länge sedan lämnat den platsen.

Mats "hamnade" på Bostadsdepartementet, som statssekreterare åt Georg Danell. Just innan de borgerliga regeringarna föll, (en gång för alla) och vänstern tog makten i riksdagen, tog Mats sitt pick och pack och bytte arbetsplats återigen. Nu blev han chef för Timbro AB. Det var samma år som boken "Revolution i små steg" utkom på Timbro Förlag. De svegforska författaranlagen uppskattades av

många. Icke minst citerade partiledaren Westerberg moderaternas Svegfors. Allt för ofta, tyvärr, utan att uppge källan!

Mats stannade på Timbro fram till den dag Svenskan lockade med en plats på ledarredaktionen. Sedan vet vi hur det gått. Endast 40 år gammal, med ett späckat och snö vitt förflutet (tycks det), fick Mats Svegfors titeln politisk chefredaktör 1989.

Som ledarskribent på landets oberoende moderata tidning är Mats Svegfors en av de absolut viktigaste personerna i Sverige. Tillsammans med några andra få, Carl Bildt, Per Unckel etc, är Mats den enda opinionen mot SAP. Ändå ger han ett lågmält intryck.

– Jag har vänner som sysslar med politik, men jag söker inte vänner i det offentliga livet. Jag försöker hålla mig utanför journalist-politiker-kotterierna, säger han. 1985 övergav han så också Stockholm. Tillsammans med familjen fann han sin nya hemort i Kungsör.

Den svegforska pennan har knappast slöat till sedan studenttiden. Få journalister är så produktiva som han. På de sex åren han tyckt professionellt om politik kan man bläddra bland dryga två tusen artiklar och krönikor. Han anser själv att ämnena konstitutionell rätt och bostadspolitik är hans specialiteter. Det märks inte vid en genomgång av hans ledarklipp. Mats Svegfors tycks skriva om allt poli-

tiskt, oavsett om det är inrikespolitik eller utifrån, här märks ingen skillnad i glöd och entusiasm om ämnet är socialpolitik eller försvarspolitik. Mats skriver både om de små "vanliga" människorna och om deras stora, framgångsrika ledare.

– Ledarskrivandet har förändrats, anser chefredaktören. Och jag tror att jag i någon mån bidragit till det.

Ja, en svegforskrönika kan handla om den 25-åriga ensamstående mamman som varken har tid eller intresse för politik.

– Hon arbetar i den offentliga sektorn och när hon kommer hem är det den offentliga sektorn som äger väggar, tak och golv, skriver Mats Svegfors.

En annan gång skriver han om makronivån:

– Maktskiftet är fortfarande viktigt. Men 90-talets politiska fråga handlar likväl inte om det. Den handlar om den svenska politikens modernisering.

– Vid få tillfällen unnar sig dessutom Mats Svegfors att utnyttja den heliga SvD-sidan till att med självdistans ironisera över det mest förhatliga ur journalistisk synpunkt: Sommartorkan.

– Vi kan bara önska partiledarna och andra politiker en fortsatt fridfull sommarvila. Själva ägnar vi oss åt en stimulerande träta med Aftonbladet om vilka som är mest reaktionära, dom eller vi. Vi tycker dom, dom tycker vi.